

розміщення, туристичні оператори, ОТА та відгуки, дозволить Україні залишатися конкурентоспроможною з регіонами ринків-джерел в онлайн дослідженнях подорожей та сприятиме майбутньому збільшенню частки ринку збільшення частки ринку. Можливості зростання були спрогнозовані на основі історичних оцінок взаємозв'язку між цифровою взаємодією та показниками туристичного сектору беручи до уваги всі інші фактори, що впливають на ринковий попит у дестинаціях і джерелах ринкового попиту.

Існує чітка можливість інвестувати в розширення цифрових зусиль, які роблять дестинації ближчими до людини та охоплюють більшу аудиторію як внутрішніх, так і як внутрішніх, так і міжнародних туристів. Ключові заходи для задоволення зростаючого використання мандрівниками цифрових інструментів та та максимізації можливостей, що відкриваються, включають:

- Інституціоналізація туризму на національному рівні;
- Оновлення та розширення цифрових можливостей та навичок серед малих та середніх туристичних підприємств;
- Побудова послідовного бренду з ключовими зацікавленими сторонами в туризмі зацікавленими сторонами за допомогою цифрової співпраці;
- Забезпечення фінансування DMO з різних джерел у державному та приватному секторах, де це можливо державного та приватного секторів, де це можливо;
- Використання аналітики даних для підтримки прийняття рішень прийняття рішень в Державному агентстві України з туризму;
- Підтримка мрій про подорожі за допомогою цифрового сторітелінгу на ключових туристичних ринках;
- Адаптація туристичної пропозиції України до нових споживчих вподобаннями та чутливістю споживачів.

Список використаних джерел:

1. Статистика туризму та відвідувань в Україні, 2016
2. OECD Tourism Trends and Policies 2020
3. World Economic Forum, Digital Transformation Initiative: Aviation, Travel and Tourism Industry, 2017
4. Bloom Consulting, COVID-19: The Impact on Tourist Behaviours, June 17, 2020

Ківа О. В., здобувач освіти,
науковий керівник: **Міт'яєва Т. Л.**, к.е.н, доцент
ВСП «Харківський торговельно-економічний фаховий коледж
Державного торговельно-економічного університету»

ШЛЯХИ ЕКОНОМІЧНОЇ РЕКОНСТРУКЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ В ПІСЛЯВОЄННИЙ ПЕРІОД

Воєнні дії є лише базою для політичних рішень і призначені, скоріше за все, для примушення до ухвалення цих рішень, ніж для завоювання. Щодо цілей воєн, які ведуть імперії, то вони прагнуть встановити контроль над максимальною кількістю ресурсів і переформатувати “світовий порядок” під свої інтереси.

К. фон Клаузевіц запровадив такий вислів: “Війна є ніщо інше, як продовження політики, із залученням інших засобів” (“Про війну”, 1832) [4]. Це означає, що війна – це лише частина політики, а власне бойові дії – це лише складова частина воєнно- політичних дій політичного керівництва однієї країни у відношенні до іншої. Отже, можна сказати, що війна – це проміжний етап, що фіксує неможливість компромісу конфліктуючих сторін і покликаний створити нові умови, в яких компроміс буде можливий або потреба в ньому відпаде у зв’язку із знищенням однієї із сторін конфлікту.

З економічної точки зору відмінність між війною і збройним конфліктом полягає в масштабах економічних змін і завданих збитків. Так, війна призводить до якісної зміни стану суспільства, тому що державні інститути починають виконувати специфічні функції, зумовлені саме війною. Внаслідок цього життя суспільства у цілому та економіку зокрема перебудовують для забезпечення перемоги над ворогом. Під час збройного конфлікту політична мета є більш обмеженою, ніж у ході війни. Він не супроводжується докорінною зміною всього державного механізму на воєнний лад.

Отже, збройний конфлікт між державами і групами всередині держав (такими, як повстанці) вважається громадянською війною, а не війною відповідно до міжнародного права. Комплекс заходів з відновлення економіки після війни і збройного конфлікту має значні відмінності. Під відновленням після воєн спочатку розумілося фізичне відродження зруйнованих промислових підприємств, об'єктів соціальної сфери, розореного сільського господарства тощо. Поступово це поняття поглиблювалося. На межі 1940–1950-х років використовувався критерій, за яким під відновленням малися на увазі досягнення довоєнних обсягів валової продукції в грошовому обчисленні. Пізніше (в 1970–1980 рр.) прийшло розуміння відновлення як складного явища економічного, соціального і демографічного характеру.

Сьогодні, в найзагальніших рисах, відновлення економіки можна трактувати як комплекс заходів у різних сферах господарської діяльності країни, спрямованих на відновлення її конкурентоспроможності, налагодження виробництва, підвищення рівня життя людей і внутрішнього та зовнішнього попиту на основі інноваційних підходів і технологій. Відновлення економіки має відбуватися на основі розробки спеціальних програм з “реанімації” господарської діяльності країни, спрямування всіх зусиль на відновлення сфери промисловості та сільського господарства.

Відновлення економіки після збройного конфлікту так само вимагає розробки заходів, необхідних для відродження і подальшого розвитку економіки конкретного регіону, повернення населення та забезпечення гідних умов його існування, вирішення породжених конфліктом різноманітних соціальних проблем, відновлення інфраструктури та її інтеграції з іншими регіонами країни, розробки механізму забезпечення джерел відновлення.

Відомим прикладом відродження зруйнованої економіки Західної Європи є повоєнний (після Другої світової війни) “план Маршалла”. Передумовами для початку його впровадження стали складні економічні обставини в Західній Європі в повоєнний період. Європейські країни (насамперед, Німеччина, Франція, Італія) без зовнішньої допомоги не могли забезпечити стабільне функціонування власних економік. “План Маршалла” почав реалізовуватися з 1947 р. і був зосереджений на таких аспектах, як підвищення продуктивності праці у промисловості та сільському господарстві, фінансова стабілізація та розвиток торгівлі. Саме завдяки “плану Маршалла” було розроблено механізм використання власних і запозичених коштів (коли перші використовуються для поточних витрат, а другі – для капітальних інвестицій). Більше того, фінансова допомога була пов’язана з реалізацією структурних реформ, спрямованих на нарощування виробництва та розвиток торгівлі.[4]

На наш погляд, інфраструктурну відбудову стратегічних об’єктів повинна забезпечити держава, а соціальних об’єктів – місцеві органи влади (бо місцеві громади краще знають, які об’єкти потребують першочергового відновлення, а які можуть почекати), і контроль якості виконаних робіт також може бути краще забезпечений громадами. Зрозуміло, що необхідно чітко визначити джерела фінансування. Контроль за надходженням коштів та їх використанням покласти на міжнародних аудиторів (інші міжнародні інститути) і запровадити у територіальних громадах механізм прозорості їх витрачання. На нашу думку, інноваційний розвиток економіки у постраждалих регіонах може забезпечити тільки створення (спочатку на підконтрольних територіях, а потім і на деокупованих) спеціальних економічних зон і науково-виробничих парків. Таке створення стимулюватиме розвиток виробництв, заснованих на нових передових технологіях, збільшення кількості робочих місць, обсягу експорту тощо.

Як показує досвід країн, відновленню передують політичні рішення, що базуються на геополітичній доцільності та національному патріотизмі щодо визначення моделі розвитку. В Україні для успішної економічної реконструкції необхідні такі послідовні заходи:

- розробка і реалізація сучасної, заснованої на інноваційному розвитку, концепції реконструкції економіки країни з урахуванням реальної геополітичної ситуації;
- визначення ключових (пріоритетних) галузей розвитку, які забезпечать високу конкурентоспроможність товарів і послуг на зовнішніх ринках, а також державна підтримка таких галузей;
- прийняття відповідних законів щодо повної зайнятості, гідної оплати праці, підвищення продуктивності праці, цінової стабільності;
- розробка механізмів використання запозичених коштів та їх контролю;
- прийняття відповідних законів щодо усунення та недопущення надмірної концентрації виробництва і капіталу, уникнення формування монополій;
- недопущення корупції та запровадження економічних механізмів боротьби з нею;
- розробка ефективної соціальної політики, політики зростання доходів і споживання населення;
- створення спеціальних економічних зон і наукових парків.

Список використаної літератури:

1. Хаєцька О.П. Аналіз динаміки ВВП України та інших країн світу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.economy.nayka.com.ua/pdf/1_2018/60.pdf.
2. Гуменюк Л. Соціальна конфліктологія : підруч. – Тема 12: Міждержавні конфлікти. – Львів: ЛДУВС, 2015. – 564 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://pidruchniki.com/78492/psihologiya/mezhderzhavni_konflikti.
3. Лиддел Гарт Б.Х. Стратегия непрямых действий [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://militera.lib.ru/science/liddel_hart1/index.html.
4. Іванов С.В. Економічне відновлення і розвиток країн після збройних конфліктів і воєн: невтрачені можливості для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://er.dduvs.in.ua>

Кондрачук А. В., здобувач освіти,
науковий керівник: **Міт'яєва Т. Л.**, к.е.н., доцент,
ВСП «Харківський торговельно-економічний фаховий коледж
Державного торговельно-економічного університету»

ШЛЯХИ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ НА ІННОВАЦІЙНИХ ЗАСАДАХ

Інноваційно-технологічна модернізація як складний ресурсноємкий та капіталомісткий процес потребує суттєвих обсягів інвестицій та відповідного державного регулювання інноваційно-інвестиційного розвитку. Залежність між активністю інноваційної діяльності в країні та зростанням економіки підтверджується практичним досвідом країн як із розвинутою ринковою економікою, так і з трансформаційною. На макро-, мезо- та мікрорівнях інновації виступають найважливішим чинником тех-нологічного розвитку виробництва. Конкурентні переваги країни, певної галузі, регіону, підприємства вирішальною мірою залежать від змістовного наповнення процесів управління інноваційною діяльністю на всіх рівнях господарювання. Лише активне використання інновацій в усіх сферах життєдіяльності дозволяє сформуванню стійкі передумови для забезпечення високого рівня національної безпеки країни [1].

У сучасних умовах інноваційна модель розвитку є безальтернативною для багатьох країн, тому що у світі створюються необхідні умови для нового VI технологічного укладу. Це кардинально змінює всю інфраструктуру сфери виробництва на основі використання інноваційних технологій. У відтворювальний цикл залучаються всі галузі національної економіки, які мають необхідний потенціал. Але у разі відсутності необхідного фінансування